

Διδαχές του Αγίου Ιωάννη του Καρπάθιου

/ [Ορθόδοξες Προβολές](#)

Ο Άγιος Ιωάννης ο Καρπάθιος τιμάται κάθε χρόνο από την Εκκλησία μας στις 25 Αυγούστου.

*Ιωάννη χάριτος θείας ἐπλήσθης,
Ὡσπερ ἀσκητῆς καὶ θεῖος Ἱεράρχης.
Εἰκάδι πέμπτη Ἰωάννου ἦτορ γῆθεν νόες ἦραν.*

Ο Άγιος Ιωάννης ο Καρπάθιος έζησε μάλλον τον 7ο αιώνα μ.Χ. και στους ναούς της Καρπάθου, υπάρχουν πολλές τοιχογραφίες και φορητές εικόνες του Αγίου. Είναι πολύ πιθανό να πρόκειται για τον μετέπειτα επίσκοπο Καρπάθου, έργα του οποίου διάβασε ο Μέγας Φώτιος.

Στο βιβλίο «Φιλοκαλία», που είναι μια συλλογή κειμένων Αγίων και σοφών της Εκκλησίας μας, περιέχονται δύο λόγοι του Αγίου Ιωάννου του Καρπαθίου. Ο πρώτος επιγράφεται «Πρὸς τοὺς ἀπὸ τῆς Ἰνδίας προτρέψαντας μοναχοὺς παρακλητικός», (σε 100 κεφάλαια) και ο δεύτερος «Λόγος Ασκητικός και παρηγορητικός, συμπληρωματικός των εκατό κεφαλαίων».

Το 1985 μ.Χ. ο Μητροπολίτης Καρπάθου και Κάσου Αμβρόσιος, με σχετικές

ενέργειές του, ζήτησε από το Οικουμενικό Πατριαρχείο την κατάταξη του Αγίου Ιωάννη στο επίσημο Αγιολόγιο της Εκκλησίας μας, συντάχθηκε η ακολουθία του Αγίου και ορίσθηκε να εορτάζεται η μνήμη του στις 25 Αυγούστου.

Με ενέργειές του πάλι φιλοτεχνήθηκε μεγάλη εικόνα, η οποία και φυλάσσεται στον Ιερό Ναό Αγίων Αποστόλων Καρπάθου, όπου και κάθε χρόνο τελείται η Πανήγυρη του Αγίου.

Μερικά αποσπάσματα από την διδασκαλία του Αγίου Ιωάννη του Καρπάθιου είναι και τα εξής:

ΟΣΕΣ ΦΟΡΕΣ ΤΥΧΕΙ ΝΑ ΠΕΣΕΙΣ, ΤΟΣΕΣ ΦΟΡΕΣ ΝΑ ΣΗΚΩΘΕΙΣ!

Σου λέει ο Κύριος, όπως είπε στον Ματθαίο: «Ακολουθήσέ με». Εσύ, λοιπόν, εκεί που καταδιώκεις με προθυμία τον πολυπόθητο Κύριό σου, αν στο δρόμο σου σκοντάψεις το πόδι σου στην πέτρα κανενός πάθους και πέσεις απροσδόκητα στην αμαρτία, ή και πολλές φορές, επειδή υπάρχουν λασπώδη μέρη, γλίστρησες χωρίς να το θέλεις και έπεσες, όσες φορές τύχει να πέσεις και να βασανίσεις το σώμα σου, τόσες φορές σήκω επάνω και τρέξε πίσω από τον Κύριό σου μέχρις ότου τον φτάσεις. «Έτσι παρουσιάστηκα μπροστά Σου στο ναό της διάνοιας, να δω τη δύναμη και τη δόξα Σου που με σώζουν· και στο όνομά Σου, Κύριε, θα υψώσω τα χέρια μου να προσευχηθώ και θα εισακουστώ· και θα αισθάνομαι σαν να χόρτασα με λιπαρά και παχιά φαγητά και θα χαρούν τα χείλη μου να Σου ψάλλουν». Γιατί θεωρώ σπουδαίο πράγμα το ότι αξιώθηκα να ονομαστώ Χριστιανός, όπως μου λέει ο Κύριος μέσω του Προφήτη Ησαΐα: «Είναι μεγάλη σου τιμή να ονομαστείς παιδί Μου».

ΕΠΕΣΕΣ; ΠΑΛΙ ΣΗΚΩ!

Με όλη σου τη δύναμη προφύλαγε τον εαυτό σου να μην πέφτεις· γιατί η πτώση δεν αρμόζει στο δυνατό αθλητή. Αν όμως συμβεί να πέσεις, πετάξου επάνω αμέσως και στάσου πάλι στον καλό αγώνα· και αν μύριες φορές πέσεις από υποχώρηση της χάρης, άλλες τόσες φορές σήκω επάνω· κι αυτό μέχρι του θανάτου σου. Γιατί είναι γραμμένο: «Αν ο δίκαιος πέσει επτά φορές -δηλαδή διαρκώς σε όλη του τη ζωή του- άλλες τόσες θα σηκωθεί».

ΚΙ Ο ΕΧΘΡΟΣ ΥΠΟΦΕΡΕΙ ΑΠΟ ΕΜΑΣ!

Τα χτυπήματα που επιφέρει ο εχθρός διάβολος εναντίον μας, είτε φανερά είτε αόρατα, πολλές φορές τα εννοούμε και τα βλέπουμε. τα βάσανα, όμως, και τούς πόνους που υποφέρει ο εχθρός από εμάς, επειδή κατορθώνουμε κάποιες φορές τις αρετές, ή μετανοούμε για τις αμαρτίες μας, ή έχουμε υπομονή και καρτερία στις θλιβερές περιστάσεις ή προσευχόμαστε και κάνουμε τα παρόμοια, για τα οποία αυτός τρίζει τα δόντια και τιμωρείται και θρηνεί και χτυπιέται. Όλα αυτά εμείς με

θεία οικονομία δεν τα βλέπουμε, για να μην πέσουμε σε χάνωση. Γιατί λέει η Γραφή: «Είναι δίκαιος ο Θεός να ανταποδώσει θλίψη σε όσους σας θλίσουν».

ΟΙ ΠΑΓΙΔΕΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

Ενεδρεύει ο εχθρός διάβολος, όπως το λιοντάρι στη φωλιά του, και κρύβει για κακό μας παγίδες και δίχτυα από λογισμούς ακάθαρτους και ασεβείς. Αλλά και εμείς, αν δεν κοιμόμαστε, θα μπορέσουμε να του στήνομε μεγαλύτερες και φοβερότερες παγίδες και δίχτυα και ενέδρες. Γιατί η προσευχή, οι ψαλμοί, η αγρυπνία, η ταπεινοφροσύνη, η υπηρεσία προς τον πλησίον και το έλεος, η ευχαριστία και η ακρόαση των θείων λόγων, γίνονται ενέδρα και παγίδα και λάκκος και μάστιγες και αγχόνη και δίχτυα για τον εχθρό.

ΣΩΖΟΜΑΙ Ή ΚΟΛΑΖΟΜΑΙ;

Όπως ο Κύριος θέλει ο άνθρωπος να σώζεται μέσω άλλου ανθρώπου, έτσι και ο σατανάς σπεύδει τον άνθρωπο μέσω άλλου ανθρώπου να τον κολάσει. Γι' αυτό και δεν πρέπει να προσκολλάται κανείς σε άνθρωπο που καταφρονεί τα θεία και είναι πονηρός και δεν κρατεί τη γλώσσα του, για να μην πάει μαζί του στην κόλαση. Γιατί και δίκαιο άνθρωπο να συναναστρέφεται κανείς, μόλις και μπορεί να σωθεί. Αν όμως συναναστραφεί με πονηρό απρόσεκτα, είναι σαν να κόλλησε λέπρα και θα οδηγηθεί σε ναυάγιο. Και ποιός λοιπόν θα ελεήσει εκείνον που πλησιάζει χαρούμενος το φίδι; Ν' αποφεύγεις λοιπόν εκείνους που είναι άτακτοι στη γλώσσα τους και φιλόνικοι και ταράζονται εσωτερικά και εξωτερικά.

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΜΑΣ ΚΑΝΕΙ ΡΩΜΑΛΕΟΥΣ

Όπως η φωτιά κάνει το σίδερο τέτοιο ώστε δεν μπορεί κανείς να το αγγίξει, έτσι οι πυκνές προσευχές κάνουν πιο ρωμαλέο το νου στον πόλεμο του εχθρού. Γι' αυτό με όλη τους τη δύναμη προσπαθούν να μας προκαλέσουν οκνηρία στην επιμονή μας στην προσευχή, γιατί γνωρίζουν ότι η προσευχή είναι γι' αυτούς μεγάλος εχθρός, ενώ είναι υπερασπιστής του νου.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΦΛΥΑΡΙΑ

Μια καλή λέξη, τον άλλοτε ακάθαρτο εκείνο ληστή, τον έκανε καθαρό και άγιο και τον έβαλε στον Παράδεισο. και μια λέξη ανάρμοστη έφραξε στον Μωυσή τη γη της επαγγελίας. Να μην νομίσουμε, λοιπόν, μικρή αρρώστια τη φλυαρία· γιατί οι φιλοκατήγοροι και φλύαροι αποκλείουν τον εαυτό τους από τη βασιλεία των Ουρανών. Ο άνθρωπος πού έχει κακή γλώσσα, κι αν ακόμη προκόψει στην εδώ ζωή, όμως εκεί δε θα προκόψει, αλλά θα σκοντάψει και θα τον συλλάβουν ως θήραμά τους οι κακές τιμωρίες και θα τον καταστρέψουν. Σωστά έλεγε κάποιος σοφός, ότι είναι καλύτερο να πέσεις από ψηλά στο έδαφος, παρά από γλώσσα. Πρέπει λοιπόν να πιστέψουμε τον Απόστολο Ιάκωβο, που γράφει: «Κάθε άνθρωπος ας είναι γρήγορος ν' ακούσει και αργός να μιλήσει».

ΜΕ ΚΑΘΑΡΟ ΤΟ ΝΟΥ ΝΑ ΕΥΑΡΕΣΤΗΣΟΥΜΕ ΤΟ ΘΕΟ

Αν θέλουμε πράγματι να ευαρεστήσουμε το Θεό και να συνάψουμε την τρισμακάριστη φιλία μαζί Του, ας παρουσιάσουμε το νου μας γυμνό σ' Αυτόν, χωρίς να σέρνομε μαζί μας κανένα πράγμα του αιώνα, ούτε τέχνη, ούτε νόημα, ούτε τέχνασμα, ούτε δικαιολογία, ακόμη και αν γνωρίζομε όλη τη σοφία του κόσμου. Γιατί αποστρέφεται ο Θεός εκείνους που προσέρχονται σ' Αυτόν με οίηση και μεγάλη ιδέα για τον εαυτό τους και τρέφονται από την κενοδοξία και είναι φουσκωμένοι από αυτήν. Σωστά είπαν μερικοί ερμηνευτές, ότι η μάταιη οίηση τρέφει και φουσκώνει τον άνθρωπο.

ΜΗΝ ΑΠΕΛΠΙΖΕΣΑΙ!

Χειρότερο από το να αμαρτάνει κανείς είναι να απελπίζεται. Ο Ιούδας ο προδότης ήταν μικρόψυχος και δεν είχε πείρα του πολέμου και γι' αυτό απελπίστηκε. Έπεσε πάνω του με ορμή ο διάβολος και τον έβαλε να απαγχονιστεί. Ο Πέτρος, όμως, ως στερεά πέτρα, έπεσε σε σοβαρό παράπτωμα, της αρνήσεως του Χριστού, ως εμπειροπόλεμος που ήταν δεν παρέλυσε, ούτε απελπίστηκε από τη λύπη του. Αφού σηκώθηκε προσέφερε πικρά δάκρυα μέσα από την καρδιά θλιμμένη και ταπεινωμένη. Και αμέσως ο εχθρός, όταν τα είδε αυτά, σαν να τον έκαψαν δυνατές φλόγες στο πρόσωπο έφυγε με ορμή μακριά, με φοβερούς θρήνους.

ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΚΑΜΙΑ ΕΞΟΥΣΙΑ ΠΑΝΩ ΜΑΣ Ο ΣΑΤΑΝΑΣ.

Όταν η ψυχή βγει από το σώμα, ο εχθρός διάβολος ορμά εναντίον της με θρασύτητα και την πολεμά και την ονειδίζει και γίνεται αυστηρός και φοβερός κατήγορος των αμαρτιών της. Αλλά τότε μπορεί να δει κανείς την ψυχή που αγαπά τον Θεό και έχει μεγάλη πίστη σ' Αυτόν, αν και πολλές φορές είχε πληγωθεί από αμαρτίες, να μην κατατρομάζει στις εφόδους του εχθρού και τις απειλές του, αλλά μάλλον να ενισχύεται με τη χάρη του Κυρίου και να τη φτερώνει η χαρά· να την κάνουν θαρραλέα οι άγιοι άγγελοι πού την οδηγούν και περιτειχισμένη από το

φώς της πίστεως να αντιλέγει δυνατά με μεγάλο θάρρος στον πονηρό διάβολο: «Τί κοινό υπάρχει μεταξύ μας, εχθρέ του Θεού; Τί κοινό υπάρχει μεταξύ μας, δραπετή των ουρανών και δούλε πονηρέ; δεν έχεις εσύ πάνω μας καμιά εξουσία. Ὁ Χριστός, ο Υιός του Θεού, έχει την εξουσία πάνω σ' εμάς και πάνω σε όλα. Σ' Αυτόν αμαρτήσαμε και σ' Αυτόν θα απολογηθούμε, έχοντας ως εγγύηση της ευσπλαχνίας Του απέναντί μας και της σωτηρίας μας τον Τίμιο Σταυρό Του. Συ όμως, καταστροφέα, φύγε μακριά από μάς. δεν έχεις τίποτα εσύ με τούς δούλους του Χριστού». και ενώ θα λέει αυτά η ψυχή με θάρρος, φεύγει πίσω ο διάβολος θρηνώντας με μεγάλη φωνή, μην μπορώντας να αντισταθεί στο όνομα του Χριστού. Ανεβαίνοντας η ψυχή, πετάει προς τα κάτω και ραπίζει τον εχθρό όπως το γεράκι χτυπά τον κόρακα. και έπειτα από αυτό, μεταφέρεται από τούς θείους αγγέλους γεμάτη χαρά στους τόπους πού της έχουν οριστεί, ανάλογα με την κατάστασή της.

ΒΡΑΒΕΙΑ ΚΑΙ ΣΤΕΦΑΝΙΑ ΔΙΝΟΥΝ ΟΙ ΠΕΙΡΑΣΜΟΙ!

«Τα βραβεία και τα στεφάνια είναι προορισμένα για όσους πειράζονται και όχι για κείνους πού δεν φροντίζουν για τον Θεό, ούτε για τούς κοσμικούς πού είναι ξαπλωμένοι και ροχαλίζουν».

Η ΜΕΤΑΝΟΙΑ ΣΕ ΚΑΝΕΙ ΠΑΛΙ ΛΑΜΠΡΟ!

Η σελήνη, η οποία μεγαλώνει και πάλι μικραίνει, είναι τύπος του ανθρώπου, ο οποίος άλλοτε πράττει καλά κι άλλοτε αμαρτάνει, και κατόπιν με τη μετάνοια επανέρχεται στην ενάρετη ζωή. Λοιπόν δε χάθηκε ο νους όποιου αμάρτησε, καθώς νομίζουν μερικοί, όπως της σελήνης το σώμα δεν λιγόστεψε, αλλά μόνο το φώς της. Αποκτά λοιπόν πάλι ο άνθρωπος τη λαμπρότητά του με τη μετάνοια, όπως η σελήνη μετά το λιγότεμά της ξαναντύνεται πάλι το φώς. Γιατί λέει η Γραφή: «Εκείνος πού πιστεύει στο Χριστό, κι αν πεθάνει, θα ζήσει» «και θα γνωρίσει ότι Εγώ ο Κύριος μίλησα και θα το κάνω».